

De Heilige Stoel

Boodschap van paus Franciscus voor de 61ste Wereldgebedsdag voor Roepingen

21 april 2024

Geroepen om hoop te zaaien en vrede te stichten

Dierbare broeders en zusters!

De Wereldgebedsdag voor Roepingen nodigt ons jaarlijks uit om stil te staan bij het kostbare geschenk van onze unieke goddelijke roeping. Als gelovige leden van Gods volk onderweg, worden we geroepen om te participeren aan zijn liefdesplan en de schoonheid van het Evangelie te belichamen in diverse levensroepingen. Het luisteren naar deze goddelijke uitnodiging is niet zozeer een externe verplichting die ons misschien wordt opgelegd in naam van een religieus ideaal, maar eerder de zekerste manier om het verlangen naar geluk dat we in ons dragen te voeden. We vinden onze levensvervulling wanneer we ontdekken wie we zijn, welke talenten we hebben, waar we ze kunnen inzetten, en welke weg we kunnen volgen om een teken en instrument van liefde, gastvrijheid, schoonheid en vrede te worden in onze leefomgeving.

Deze dag biedt altijd een uitstekende gelegenheid om met dankbaarheid voor de Heer de trouwe, volhardende en vaak verborgen inzet van degenen die een levensroeping hebben aanvaard, te gedenken. Ik denk aan de moeders en vaders die zichzelf niet op de eerste plaats zetten, die niet meegaan met oppervlakkige trends, maar die hun leven liefdevol en dankbaar vormgeven door relaties te koesteren, open te staan voor het geschenk van het leven en hun kinderen toegewijd te begeleiden naar volwassenheid. Mijn gedachten gaan uit naar degenen die hun werk met toewijding en in een geest van samenwerking uitvoeren, en naar degenen die zich op diverse terreinen en op verschillende manieren inzetten voor een meer rechtvaardige wereld, een meer solidaire economie, een meer eerlijke politiek en een meer menselijke samenleving. Kortom ik denk aan alle mannen en vrouwen van goede wil die zich inzetten voor het algemene welzijn. Ik denk aan de godgewijden die hun leven aan de Heer wijden, zowel in de stilte van het gebed als in apostolische inzet, soms in achtergestelde gebieden. Onvermoeibaar dragen ze met creativiteit hun charisma uit en stellen het ter beschikking van de mensen die ze ontmoeten. Ik denk ook aan degenen die de roeping tot het gewijde priesterschap hebben aanvaard. Ze wijden zich aan de verkondiging van het Evangelie en breken, samen met het eucharistische brood, ook hun leven

voor hun broeders en zusters. Ze zaaien zaden van hoop en onthullen aan iedereen de schoonheid van Gods Rijk.

Aan jongeren, en in het bijzonder aan degenen die zich vervreemd voelen van de Kerk of die haar wantrouwen, wil ik zeggen: laat je fascineren door Jezus, stel Hem je diepste vragen en lees de Evangelies. Laat je uitdagen door zijn aanwezigheid, die ons altijd naar een heilzame crisis leidt. Hij respecteert onze vrijheid, meer dan wie dan ook. Hij dringt zich niet op, maar maakt zichzelf kenbaar. Maak ruimte voor Hem en je zult geluk vinden in het Hem volgen en, als Hij daarom vraagt, in de totale overgave aan Hem.

Een volk onderweg

De rijkdom aan charisma's en roepingen die de christelijke gemeenschap erkent en begeleidt, helpt ons om onze identiteit als christenen ten volle te begrijpen. Als het volk van God in deze wereld, geleid door zijn Heilige Geest en ingevoegd als levende stenen in het Lichaam van Christus, beseffen we dat we leden zijn van een grote familie, kinderen van de Vader en broeders en zusters van onze medemensen. We zijn geen geïsoleerde eilanden, maar delen van een groter geheel. In die zin heeft de Wereldgebedsdag voor Roepingen een synodaal karakter: er zijn vele charismatische gaven en we worden geroepen om naar elkaar te luisteren en samen op weg te gaan om ze te ontdekken en om te onderscheiden waartoe de Geest ons roept voor het welzijn van iedereen.

In dit historische moment leidt onze gemeenschappelijke tocht ons naar het Jubeljaar 2025. Laten we als *pelgrims van hoop* naar dit heilige jaar toeleven. Door onze eigen roeping te herontdekken en deze in verband te brengen met de diverse gaven van de Geest, kunnen we in de wereld boodschappers en getuigen worden van Jezus' droom: één familie vormen, verenigd in Gods liefde en verbonden door naastenliefde, solidariteit en broederschap.

Op deze bijzondere gebedsdag vragen we de Vader om de gave van heilige roepingen voor de opbouw van zijn Rijk: *Vraag dus de eigenaar van de oogst of Hij arbeiders wil sturen om de oogst binnen te halen* (Lc 10,2). Zoals algemeen bekend is, gaat bidden meer over het luisteren naar God dan over woorden richten tot Hem. De Heer spreekt tot ons hart en verlangt dat het open, oprecht en grootmoedig is. Zijn Woord is vlees geworden in Jezus Christus, die ons de wil van de Vader volledig openbaart en meedeelt. In dit jaar 2024, dat specifiek gewijd is aan gebed ter voorbereiding op het Jubileum, worden we opgeroepen om het onschatbare geschenk te herontdekken van de dialoog met de Heer, van hart tot hart, om pelgrims van hoop te worden, want gebed is *de eerste kracht van hoop. Je bidt en de hoop groeit, ze ontwikkelt zich. Ik zou zeggen dat gebed de deur naar hoop opent. Hoop is er, maar door mijn gebed open ik de deur* (Catechese, 20 mei 2020).

Pelgrims van hoop en vredestichters

Wat betekent het om pelgrims te zijn? Degenen die een pelgrimstocht ondernemen, willen in de

eerste plaats een duidelijk doel voor ogen hebben en dat altijd in hun hart en gedachten meedragen. Maar om dat doel te bereiken, moeten ze zich tegelijkertijd concentreren op elke afzonderlijke stap. Om hun tocht te voltooien, dienen ze licht te reizen, zich te ontdoen van overbodige lasten en enkel het essentiële mee te nemen. Dagelijks moeten ze de strijd aangaan tegen vermoeidheid, angst, onzekerheid en duisternis om hun begonnen tocht niet te dwarsbomen. Pelgrim zijn betekent dus elke dag opnieuw beginnen, altijd weer het enthousiasme en de kracht vinden om de verschillende etappes van de tocht af te leggen, die ondanks pijn en moeilijkheden altijd nieuwe horizonten en onbekende vergezichten voor ons openen.

De ultieme betekenis van de christelijke pelgrimstocht is dat we op weg gaan om Gods liefde te ontdekken en tegelijkertijd onszelf te leren kennen, door middel van een innerlijke reis die voortdurend wordt gevoed door een veelheid aan relaties. We zijn pelgrims omdat we geroepen zijn: geroepen om God en elkaar lief te hebben. Onze pelgrimstocht op aarde is niet zomaar een zinloos onderweg zijn of een doelloos ronddolen. Integendeel, elke dag proberen we, in antwoord op onze roeping, de haalbare stappen te zetten naar een nieuwe wereld waarin mensen in vrede, gerechtigheid en liefde kunnen leven. We zijn pelgrims van hoop omdat we streven naar een betere toekomst en ons inzetten om deze onderweg op te bouwen.

Het uiteindelijke doel van elke roeping is om hoopvolle mensen te worden. Als individuen en gemeenschappen, in de diversiteit van charisma's en ambten, zijn we allemaal geroepen om de hoopvolle boodschap van het Evangelie te belichamen en te verspreiden in een wereld die wordt geconfronteerd met historische uitdagingen: de dreiging van een escalerende versnipperde derde wereldoorlog, migratiestromen van mensen die hun thuisland ontvluchten op zoek naar een betere toekomst, het groeiend aantal mensen dat in armoede leeft, en de dreiging van onomkeerbare schade aan de gezondheid van onze planeet. Bovendien worden we dagelijks geconfronteerd met persoonlijke problemen die ons tot berusting of moedeloosheid kunnen doen afglijden.

In deze tijd is het voor ons, als christenen, van essentieel belang om een hoopvol perspectief te koesteren. Dit stelt ons in staat om, gehoor gevend aan de roeping die ons is toevertrouwd, vruchtbaar te werken in dienst van Gods Rijk van liefde, gerechtigheid en vrede. De heilige Paulus verzekert ons dat deze hoop *niet beschaamd zal worden* (Rom 5,5). Deze hoop is immers geworteld in de belofte van de Heer dat Hij altijd bij ons zal blijven en ons zal betrekken bij zijn verlossingswerk, dat Hij wil realiseren in zowel het hart van elk individu als in het 'hart' van de hele schepping.

Deze hoop vindt haar inspirerende kracht in de opstanding van Christus, *een levenskracht die de wereld doordringt. Waar alles dood lijkt, verschijnen opnieuw kiemen van verrijzenis. Het is een ongeëvenaarde kracht. Hoewel het vaak lijkt alsof God niet bestaat, gezien de aanhoudende onrechtvaardigheid, boosheid, onverschilligheid en wreedheid, is het zeker dat in de duisternis altijd iets nieuws begint te ontkiemen dat vroeg of laat vrucht zal dragen* (Evangelii Gaudium, nr. 276). De apostel Paulus benadrukt: *In deze hoop zijn we gered* (Rom 8,24). De verlossing, volbracht in het paasmysterie, is een bron van hoop, een zekere en betrouwbare hoop, die ons

in staat stelt de actuele uitdagingen te trotseren.

Als pelgrims van hoop en vreedestichters, bouwen we ons leven op de rots van Christus' verrijzenis. We zijn ervan overtuigd dat geen enkele inspanning die we leveren in de roeping die we hebben aanvaard en proberen te beleven, tevergeefs zal zijn. Ondanks mislukkingen en obstakels, groeit het goede dat we zaaien in stilte. Niets kan ons scheiden van het uiteindelijke doel: de ontmoeting met Christus en de vreugde om in broederlijke liefde te leven voor alle eeuwigheid. We moeten elke dag anticiperen op deze ultieme roeping, want de liefdesrelatie met God en met onze broeders en zusters begint met het verwezenlijken van Gods droom van eenheid, vrede en broederschap. Laat niemand zich buitengesloten voelen van deze roeping! Met de hulp van de Heilige Geest kan ieder van ons, binnen zijn of haar mogelijkheden en levensstaat, een zaaier van hoop en vrede zijn.

De moed om je te engageren

In dit licht wil ik, net zoals ik deed op de Wereldjongerendagen in Lissabon, nogmaals zeggen: *Sta op!* Laten we ontwaken uit onze slaap en onze onverschilligheid achter ons laten. Laten we de deuren openen van de gevangenis waarin we ons vaak opsluiten, zodat iedereen zijn of haar eigen roeping in de Kerk en in de wereld kan ontdekken en een pelgrim van hoop en een vreedestichter kan worden! Laten we ons vastklampen aan het leven en ons inzetten om liefdevol te zorgen voor de mensen om ons heen en voor de omgeving waarin we wonen. Ik herhaal: *Heb de moed om je te engageren!* Pater Oreste Benzi, een onvermoeibare apostel van de naastenliefde die altijd aan de zijde van de minste en weerloze mensen stond, zei altijd dat niemand zo arm is dat hij niets te bieden heeft, en niemand zo rijk is dat hij geen hulp nodig heeft.

Laten we opstaan en als hoopvolle pelgrims op weg gaan. Net zoals Maria in haar ontmoeting met de heilige Elisabeth, kunnen ook wij boodschappers van vreugde worden, nieuw leven voortbrengen en grondleggers van broederschap en vrede zijn.

Rome, Sint-Jan van Lateranen, 21 april 2024, vierde paaszondag

Franciscus